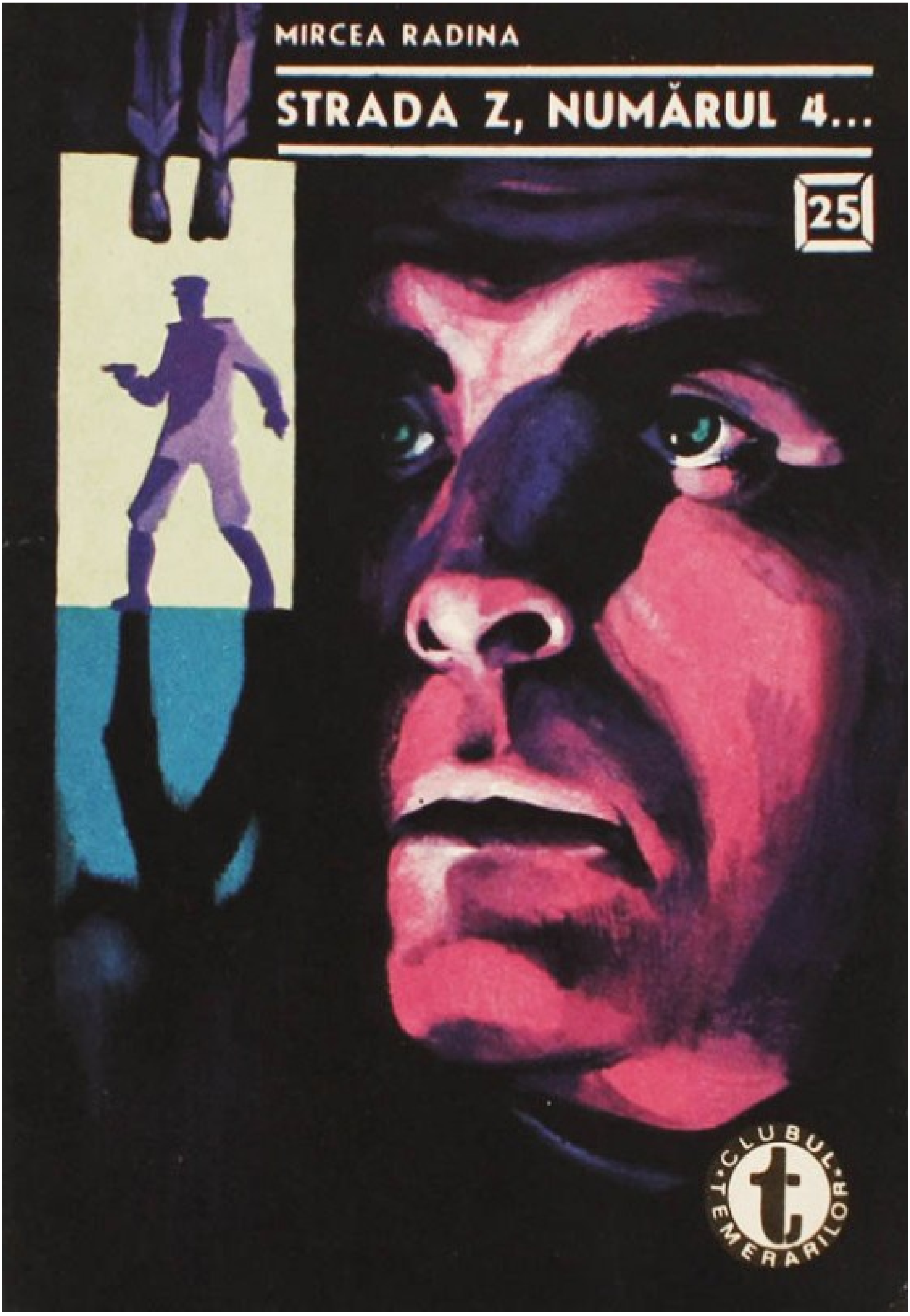
MIRCEA RADINA
STRADA Z, NUMĂRUL 4...
25
CLUBUL TEMERARILOR

MIRCEA RADINA

STRADA Z, NUMĂRUL 4...

Colecția
CLUBUL TEMERARILOR
NR.25

virtual-project.eu

București - 1967
EDITURA TINERETULUI
Redactor responsabil:
IORDANA URECHE
Tehnoredactor:
GABRIELA ILIOPOLIS
Coperta de
IONESCU DUMITRU

• ATAC NOCTURN

După ce coborî din autobuz locotenentul Mihai Podaru apucă la dreapta, pe strada Z și, pentru că soarele revărsa peste oraș torente de arșiță, grăbi pasul să ajungă cât mai repede acasă.

Strada Z, o străduță strâmtă și întortocheată, lipsită de pomi și de spații verzi, lungă de câteva sute de metri, nu arăta trecătorului clădiri deosebite. Dimpotrivă, curțile mici și casele îngrămădite lăsau impresia că oamenii de aici veniseră cândva, cu mulți ani în urmă, mulțumindu-se cu un petic de pământ, care să le ofere posibilitatea întocmirii unui adăpost, și unul de cer, pe care să-și odihnească privirile.

Sirena fabricii din apropiere sună încetarea lucrului și, în același timp, începerea unui nou schimb. Ofițerul privi acoperișul halei mari, pe care era instalată sirena. Hala nu depășea cu mult înălțimea caselor din jur. La etaj avea geamuri mari, sclipind în lumina soarelui. Exista o poartă pe strada Z, ieșire mai dosnică, prin care chiar acum începeau să iasă muncitorii din schimb, grăbindu-se spre stația de autobuz.

Locotenentul se pregăti să traverseze strada. Înainte de aceasta, își ridică privirile mecanic, ca de fiecare dată când trecea prin acest loc, spre îngrămădirea de cuiburi de rândunici, toate clădite sub micul brâu de beton cu care se termina peretele din spate al casei de la numărul 4. Erau acolo zeci de cuiburi și o larmă, și o bătaie de aripi…

Lăstunii se roteau în zboruri frânte, ondulate, de o grație incomparabilă, cu aripile perfect întinse, ca niște avioane în miniatură.

Îi plăceau nespus ființele acelea mici, atât de bine organizate, poate și din cauză că el, aviator fiind, descifra în zborurile lor fulgerătoare și ceva din măiestria unor piloți, așa cum poate îi vor crea viitorii ani.

Înainte de a-și desprinde privirea din lumea aceasta care nu cunoștea inerția, reținu involuntar un amănunt ce-i rămase în minte fără să-și dea seama de ce: sus, cam la un metru și jumătate sub brâul de beton, în perete, se zărea golul unei cărămizi dislocate, așa cum se văd de obicei în ziduri pe unde ies burlanele de la godinuri.

Trecând strada, ochii lui înregistrară fugar și aspectul casei de la numărul 4. Scrisul de pe tăblița dată cu var, pe care odinioară se putea citi cu ușurință *Paul Adamache*, se deslușea acum cu greu.

În curte, la umbra caisului, așezat pe un șezlong, stătea bătrânul. Se cunoșteau; îl vizitase de multe ori. Paul Adamache avea în jurul a optzeci de ani și o pasiune: șahul. Poate prin intermediul celor 32 de piese minuscule – misterioasa calitate de a smulge creierului infinite soluții – se apropiaseră atât de repede, se crease între ei o afinitate reciproc sinceră, în care domina respectul tânărului față de octogenar, ca și al bătrânului față de tânăr. Mai mult, Adamache, pensionar militar – fusese ofițer de carieră – vorbea și acum cu înflăcărare de anii tinereții, care-și mai trimiteau încă îndepărtata lor lumină în privirile sale limpezi.

Aplecat puțin sub povara anilor, cu părul alb ca zăpada înflorită de ger, Adamache abia se ținea pe picioare. Aceasta pentru că, în urmă cu câțiva ani, suferise o congestie cerebrală care-i provocase pareza mâinii și piciorului stâng.

Pe locotenentul Podaru îl uimea însă – atunci când stătea de vorbă cu vârstnicul său amic, sau când își disputau întâietatea într-o partidă de șah – luciditatea acestuia, cunoștințele și îndeosebi faptul că, în ciuda vârstei înaintate, Adamache nu renunțase la o viață activă, cu toată infirmitatea care-l chinuia. Citea, scria – nimeni n-ar fi putut spune ce – purta corespondență, primea vizite aproape zilnic.

Salutându-l cu un zâmbet de departe, ofițerul zăbovi o clipă cu privirea pentru a prinde gestul – câteva înclinări scurte din cap – prin care octogenarul îl chema „la o mică parolă”. De obicei, „mica parolă” se transforma într-o „mică partidă” de șah, apoi într-o discuție aprinsă despre arta militară, despre aviație. Bătrânul ar fi vorbit ore în șir despre zborul aviatic, despre muzică, pictură, literatură.

Podaru își aminti de întâlnirea lor de ieri. Adamache, ca niciodată, îi pusese câteva întrebări ciudate: cum arată avionul de luptă supersonic, dacă n-are cumva o fotografie a aparatului, ce viteză maximă atinge, câți oameni are la bord, întrebări care îl supuseseră pe tânărul ofițer la adevărate suplicii, pentru a ocoli răspunsurile și a-l face să înțeleagă că toate aceste date se numesc, în limbaj ostășesc, „secrete militare”.

Adamache rămăsese cam înnegurat și, pe cât observă locotenentul, din ochi nu i se risipise încă acea umbră, oarecum inexplicabilă pentru tânăr. Azi părea mai tras la față ca oricând. Îl invită, pe tăcute, să se așeze pe banca de lângă șezlong, unde Podaru se așeza ori de câte ori venea în vizită la bătrân.

Ca niciodată, tabla cu 64 de pătrate albe și negre nu mai era azi „al treilea interlocutor”.

— Bună ziua, domnule Adamache!

Îi spunea „domnule” dintr-un impuls inexplicabil, poate fiindcă o auzise pe menajeră chemându-l așa.

— Bună ziua, tinere!

— Păreți puțin supărat.

— Într-adevăr, păcătoasa asta de infirmitate. Imposibilitatea de a mă mișca îmi creează o stare insuportabilă. Îmi vine pur și simplu să…

Podaru îl privi uimit. Niciodată nu-l văzuse atât de deprimat, atât de plictisit de viață.

— Dacă aș putea să plec undeva… Înțelegi, am ajuns să nu mai suport această casă care a devenit pentru mine hidoasă ca un penitenciar.

Tânărul măsura cu ochii statura gârbovită a bătrânului. Zărea un om prăbușit în el, ajuns la răscrucea vieții, poate cea din pragul sfârșitului.

— Altădată îmi vorbeați ca un optimist. Nu înțeleg de unde această schimbare!

— Adevărat, confirmă Adamache după o scurtă ezitare. Adevărat…

Și nu mai putu scoate nicio vorbă de la el. Locotenentul avu impresia că ochii octogenarului s-au aburit ușor.

Simți nevoia să plece. Bătrânul își dădu și el seama de aceasta și se ridică greoi de pe șezlong, arborând un zâmbet ciudat.

— Azi nici măcar la o parolă nu putem sta. Iartă-mă, tinere! La revedere…

Plecă încetișor spre casă. Podaru nu încercă să-l sprijine. Era totdeauna refuzat.

Cu pași ușori, ofițerul ieși în stradă, silindu-se să nu facă niciun zgomot când închise poarta.

•

Podaru intră în casă. Camera sa, largă și răcoroasă, pe care o locuia numai de două luni, îl invită la odihnă. Nu era însă obosit, cu toate că întreaga dimineață o petrecuse pe aerodrom ascultând, o vreme, sfaturile maiorului Șoldan, comandantul de escadrilă, lângă fuzelajul argintiu al avionului.

Decolase, aterizase, apoi decolase iar, tăind ca o suveică fulgerătoare stratul gros de nori cumulus care acoperise cerul aproape întreaga dimineață.

După ce deschise fereastra de la stradă, atât cât să poată pătrunde o fâșie de lumină, altfel oprită de hârtia albastră, își dezbrăcă vestonul și rămase în maiou. Se trânti pe dormeză și deschise volumul lui Duhamel la pagina unde întrerupsese lectura seara trecută.

Cărțile, așezate peste tot – în raftul peretierei, pe șifonier, pe vitrină, chiar și în despărțiturile suportului vazei de flori – atrăgeau îndată atenția celui ce intra pentru întâia dată în cameră. Erau din cele mai variate domenii: medicină, beletristică, istorie, filozofie, sport, încât cu greu i-ai fi ghicit preferințele.

Camera era însă destul de simplu mobilată, ca orice încăpere locuită de un tânăr.

Locotenentul, singur fiind, era mulțumit de această ambianță odihnitoare. Și totuși nu s-ar putea spune că i-ar fi surâs să ducă mult timp această viață, într-un fel austeră.

Pe pereți nu se zărea decât o litografie veche reprezentând un cerber – o copie după Delacroix – care purta, evident, patina multor ani ce trecuseră peste ea.

Citi toată după-amiaza. Abia spre seară se ridică și răsuci butonul aparatului de radio. Se transmitea concertul pentru pian și orchestră de Liszt. Ar fi fost în stare să-l asculte de zeci de ori, fără să simtă că timpul trece.

Începu să se întunece. Minutarele indicau ora opt și jumătate. Se apucă, în fugă, să se îmbrace.

La ora nouă trebuia să fie în centru, în fața cinematografului „Dunărea”. Stabilise împreună cu Emilia să vadă un film în premieră.

Se întâlniseră de multe ori, deși de la cunoștința lor nu trecuse vreme prea multă. Se cunoscuseră pe stradă. El o privise de departe, așa cum urmărește un tânăr o fată care atrage atenția prin ceva aparte. Ar fi vrut să-i arunce un surâs în

treacăt sau chiar să-i vorbească ceva, dar acest mod de a acosta o fată i se părea pe cât de neobișnuit cu felul lui de a fi, pe atât de puțin politicos. Faptul că atunci când îi mai despărțeau doi-trei metri ea îi zâmbise, adresându-i o privire încurajatoare, crezuse că zâmbetul a fost adresat altcuiva și întorsese capul să vadă cui; constată că din spate nu venea nimeni. Și mai ciudat i se păruse faptul că i se adresase simplu, ca unei cunoștințe cu care nu se întâlnise de mult:

— S-ar părea că nu mă mai cunoști…

El înregistră dintr-o singură privire ochii ei de un albastru intens, care se acordau perfect cu albul imaculat al obrajilor, buzele armonios desenate cu un penel fin, trăsăturile reliefate parcă într-o marmură rară, părul – vâltoare arămie de inele și bucle – coafură nițel cam demodată, dar care se potrivea de minune chipului ei.

— Amintește-ți, ne-am cunoscut acum doi ani… La un bal… la Casa de cultură.

Tânărul ofițer rămăsese cu impresia că întâmplarea i-a scos în cale o fată cu care ar putea lega o prietenie durabilă, neumbrită de capricii sau de cine știe ce întâmplări neprevăzute. Fusese o părere de moment și el învățase, din experiența lui și a altora, că de multe ori primele impresii nu mint.

Nu întâlnise încă până atunci o prietenă în măsură să-i ofere căldura sufletească după care tânjea deseori. Simțea din plin nevoia unei confidente, a cuiva care să-l înțeleagă și să dea un curs mai deosebit existenței sale. Nu întâlnise încă o ființă așa cum și-ar fi dorit, în ciuda faptului că era un tânăr sociabil, că nu-i plăcea să se izoleze decât atunci când preocupările îl obligau la aceasta.

I se oferise, oare, acum prilejul mult așteptat? Întrebarea aceasta și-o punea, în ultima vreme, ori de câte ori cunoștea o fată. De data asta avea impresia că răspunsul este afirmativ. Părerea i-o întărise înfățișarea Emiliei, un anumit aer de statornicie, ușor de definit în trăsăturile feței, și lumina care exala din privirile ei.

Nu-și aducea aminte s-o mai fi întâlnit vreodată, deși își chinuia cumplit creierul. Totuși, ocazia se arătase binevenită și nici nu-i trecea prin gând să o piardă.

— Vă cer mii de scuze, îngânase el, neîndrăznind s-o tutuiască. Unii oameni au o memorie vizuală cu adevărat

neobișnuită dacă izbutesc să rețină chipurile cele mai comune pe care le-au întâlnit cândva. Se pare că vă bucurați de o memorie prodigioasă. Regret că nu mă pot lăuda cu așa ceva. Am și dansat?

Ea zâmbi ușor, nepierzând tonul lui, voit spiritual:

— Din păcate, nu… Eram însoțită.

— Ah, da… Iar eu eram singur…

— Cu câțiva colegi…

E adevărat, fusese la câteva baluri la Casa de cultură a raionului, dar pe fata aceasta nu-și amintea s-o mai fi văzut vreodată, deși – nu voise să recunoască pentru a nu o pune pe ea într-o situație jenantă – el avea o memorie care nu-l înșelase de prea multe ori.

Porniseră amândoi mai departe – el se reîntorsese din drum – și merseseră o bună bucată împreună, până în apropierea stației de autobuz. Deodată, ea se oprise brusc, privise înainte câteva clipe, apoi i se adresase cu o voce schimbată:

— Te rog oprește-te aici! Nu mă conduce mai departe.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebase el contrariat.

— Rămâi aici… Te rog…

— Dar nu-nțeleg, cutezase el.

— Nici nu încerca să-nțelegi… E o… colegă… Nu vreau să ne vadă împreună. Dacă vrei să nu-mi faci un rău, pleacă imediat!

— Fără măcar să știu cum te-aș putea revedea?

— Fără… N-am ce să-ți spun. Te rog, înțelege… Suntem priviți!

— Te-aștept mâine la aceeași oră, în același loc unde ne-am întâlnit azi, îi spusese el dintr-o răsuflare și făcuse calea-ntoarsă.

Abia după vreo cincizeci de pași se oprise în stația tramvaiului și se prefăcuse că așteaptă. Când întorsese capul, o văzuse dând colțul unei străzi, în mare grabă, fără să privească îndărăt. „Ei drăcie”, își spusese el. Încercase chiar să o urmărească, fiind convins că ea are nevoie de ajutorul lui, dar, deși strada era foarte lungă și dreaptă, și fără ramificații laterale, nu o mai zărise pe fată, ceea ce îl făcuse să tragă concluzia că ea intrase într-una din casele apropiate.

Nu îndrăznise să înainteze. Trăise, oarecum, senzația cercetașului, care, pătruns într-un dispozitiv dușman, se ferește cât poate de ochii inamicului. Plecase cu speranța că a doua zi o va reîntâlni.

Și o reîntâlnise. Nu-i ceruse nicio explicație asupra celor petrecute și nici ea nu se arătase dornică să deschidă vorba despre aceasta.

Se petrecea ceva neobișnuit cu el. De când o cunoscuse pe Emilia, simțea tot mai des dorința de-a o ști continuu aproape. Fata devenise mobilul principal al preocupărilor lui, de aceea nu-l prinsese mirarea în după-amiaza aceasta când, în repetate rânduri, se pomenise că gândul îl smulge din lumea eroilor lui Duhamel și-l poartă pe strada unde o întâlnise pe Emilia, stradă mărginită de ulmi groși și înalți, cu coroane bogate. Lăsa uneori cartea pe piept și, minute în șir, nu vedea decât ochii ei odihnitori ca mătasea albastră.

•

Ultimele acorduri ale concertului de Liszt încă nu se stinseseră, când fu gata îmbrăcat. Răsuci butonul radioului și se pregăti să iasă. Dar în clipa când întinsese mâna să stingă lumina, sună telefonul. Ridică îndată receptorul, întrebându-se dacă nu cumva va fi chemat tocmai acum la regiment. Vocea pe care o auzi îi sună straniu.

— Tinere, am nevoie de ajutor… Te rog vino repede la…

— Cine sunteți? întrebă precipitat, deslușind o agitație puțin obișnuită în glasul acela surd.

— Vi…

Legătura se întrerupse brusc. Avea impresia că fusese bătrânul Adamache. El i se adresa, de obicei, cu „tinere”. Da, el fusese!

Locotenentul rămase descumpănit. Ce să fie la mijloc? Despre ce ajutor putea fi vorba, și cum de apelase bătrânul tocmai la el, când avea atâtea cunoștințe? Și de ce trântise atât de brusc receptorul? Suita aceasta de întrebări îl puse pe gânduri. Mai mare decât grija de a nu întârzia la întâlnire fu curiozitatea de a ști ce se petrece în casa de peste drum. Apelul venise cu siguranță din partea lui Adamache. Telefonă acestuia, dar… nu-i răspunse nimeni.

Ieși în curte, trecu strada și, după ce stătu puțin în cumpănă, încercă să intre la numărul 4. Poarta era închisă. Sună. Nu i se răspunse. Sună încă și încă o dată. Același rezultat. Și totuși, sus, la etaj, unde locuia bătrânul, se zărea lumină.

Trecură câteva minute până când menajera apăru și descuie poarta. Femeia îl privi țintuitor.

— Pe cine căutați? îl întrebă.
— Pe domnul Adamache.
— A, mi se pare că stați vizavi…
— Exact.
— Ora este cam neobișnuită… Știu eu dacă o să vă primească? Așteptați o clipă!
Femeia făcu vreo câțiva pași, apoi se întoarse. Rosti cu o voce căreia încerca să-i dea un ton de indiferență:
— La urma urmei, ce să-l mai anunț? Duceți-vă sus!
Pe ofițer îl izbi ceva în atitudinea femeii. O anumită nehotărâre, o oarecare neliniște…
— N-am fost niciodată sus, spuse el.
— Pe scară, ușa din fundul coridorului.
— N-ați vrea totuși să-l anunțați dumneavoastră că am să-i comunic ceva important? Nu l-am deranjat niciodată la o oră atât de târzie.
— Nu, eu nu mai sui la etaj… N-am făcut-o niciodată la ora asta.
Podaru rămase neplăcut surprins de tonul menajerei.
Intră în curte, mulțumind cu un mormăit, o lăsă pe ea mai întâi să intre în casă și urcă scara în fugă.
Ajuns la etaj, într-un coridor cu geamuri multe, luminat de un bec slab, văzu trei uși. Nu știu la care dintre ele să bată. În clipa aceea, în semiîntunericul din capătul coridorului avu impresia că vede o umbră, care dispăru în camera cea mai apropiată de scară. Nu cumva i se păruse? Mai ales că ușa se închisese fără zgomot.
Se duse și ciocăni. Nu-i răspunse nimeni. Trase cu urechea. Nu auzi nicio mișcare. Era din ce în ce mai nedumerit.
Întâmplarea i se păru ciudată și de aceea își luă inima în dinți și bătu pe rând și la celelalte două uși. Nu primi niciun răspuns. Toate erau încuiate.
Dar bătrânul? „Să fi plecat între timp? Sau poate a adormit?”
Coborî scările, convins că cineva îi făcuse o farsă de prost gust, la telefon.
Adamache, indiscutabil, dormea sau poate ieșise în oraș cu cine știe ce treburi. Dar glasul? În auz îi mai stăruia încă glasul care îl chemase.
Nu-i era greu să constate că cineva avusese nevoie de ajutorul lui. Cine oare? Pe strada Z nu cunoștea decât un singur

om: pe bătrân. Dacă acesta ar fi avut cumva nevoie, într-o anumită împrejurare, de sprijinul cuiva, la cine altul ar fi putut să apeleze pentru a fi ajutat cât mai repede dacă nu la el?

Acea scurtă convorbire telefonică, pe care ar fi putut s-o reproducă cuvânt cu cuvânt, ascundea fără îndoială o taină.

Locotenentul nu putea să-și închipuie pe care drum l-ar fi putut conduce această enigmă.

Coborî scările.

Când ajunse în curte, întâlni un bărbat trecut de cincizeci de ani, negricios, încărunțit, cu fața tăiată de două cicatrice. Una pornea de sub bărbie și se oprea sub ureche, alta îi tăia buza de sus, continua pe sub nara dreaptă și se sfârșea sub pleoapa ochiului. Figura omului nu-i inspiră, la prima vedere, prea multă încredere. Și asta, îndeosebi, pentru că noul venit, suferind de strabism, ofițerului îi fu greu să privească în ochii lui. Mai mult, avu impresia că cel pe care-l întâlnise încerca să-l ocolească. Se grăbi să dispară pe o ușă din stânga scării. Ofițerul privi îndelung după el… Parcă… Da… parcă mai văzuse undeva pe omul acesta… Nu întâlnești prea des o figură ca a lui.

Dar unde, unde-l mai văzuse?

Avu, la un moment dat, tentația să intre din nou în curte, să vadă unde se duce acest individ suspect. Chiar se reîntoarse din drum și făcu vreo câțiva pași. Se opri automat. I se păru, ba chiar avu certitudinea, că nocturnul vizitator s-a ascuns înapoia ușii și de acolo îl privește cu insistență.

Mai înaintă un pas, pentru a-și da seama dacă nu cumva imaginația îi joacă vreo festă. Se convinse că, în adevăr, cineva s-a desprins de lângă tocul ușii și s-a topit în întuneric.

Nu merse mai departe. Se îndreptă spre poartă.

Menajera ieși deodată în calea lui, de după colțul casei, căznindu-se să tragă un hârdău în care crescuse un leandru înalt. O ajută. Era un bun prilej ca să intre în vorbă cu ea.

— L-ați găsit pe domnul Adamache? îl întrebă.

— Din păcate, nu. Am bătut la ușă și n-a răspuns.

— Doarme greu, sărmanul. Și eu pat de multe ori la fel. Bat la ușă de-aș scula și-un mort… N-aude! N-aude și pace…

— Nu m-ar mira atât, dacă nu mi-ar fi telefonat acum câteva minute.

— V-a dat telefon?! La ora asta?!!

— Cred că dânsul era. Ori poate m-am înșelat eu…

— Tot ce-i posibil… Și ce voia?

— Mai locuiește cineva sus? ocoli ofițerul răspunsul.

— Un nepot al dumnealui. E plecat la munte de vreo săptămână.

— Nu l-am văzut niciodată, de când joc șah cu bătrânul.

— A venit de curând. Nici n-ați avut când să-l vedeți. Ieșea numai noaptea… Ca fantomele…

•

Când ajunse la cinema, ceasul arăta 21 și douăzeci. Emilia nu-l mai aștepta. Se mai învârti o vreme fără rost, apoi se rugă de plasator să-i dea voie să intre în sală, deși filmul începuse. Poate că ea era totuși înăuntru. Înainte de aceasta, mai încercă o dată să-i telefoneze lui Adamache. Din nou nu răspunse nimeni.

•

Când se aprinse lumina, își aruncă privirile în sală. Cum era înalt de statură nu-i scăpă niciun colțișor. Nu o văzu. Îi părea cu atât mai rău, cu cât nu-i cunoștea nici numărul de telefon.

Regretă incidentul din pricina căruia întârziase la întâlnire. Risca să piardă o prietenie ce se anunța frumoasă și trainică.

Emilia părea a fi o fată serioasă, așezată, vorbea puțin – ceea ce lui îi plăcea mult – era modestă, și asta lui îi plăcea și mai mult. Știa că e ingineră și că lucrează la o fabrică, dar alte amănunte nu aflase de la ea.

Iată de ce, în drum spre casă, avu toate motivele să simtă un oarecare regret, explicabil de altfel. Merse o vreme pe jos, apoi se opri în stația de tramvai. Ora era însă târzie, aproape de miezul nopții, și tramvaiul întârzia. O porni mai departe pe jos și, peste o jumătate de ceas, ajunse în capătul străzii Z.

Ca niciodată, mica stradă era cufundată în beznă. Nicio rază de lumină nu răzbătea de la vreo fereastră. Trebuia să calce atent, pentru a nu se izbi de vreun stâlp telefonic, trotuarul fiind foarte îngust.

Ochii însă i se obișnuiră repede cu întunericul. De aceea nu-i scăpă o umbră care traversă strada de pe trotuarul celălalt. Nu dădu importanță faptului. Putea să fie un întârziat ce se întorcea, ca și el, acasă la această oră târzie. Dar felul cum celălalt traversase, neauzit, cu mișcări de felină, cu adevărat ca o umbră, îl făcu pe Podaru să înainteze cu precauție.

Și, în adevăr, fu inspirat. Ajuns lângă colțul unei case care înainta până aproape de bordura trotuarului, avu intuiția că e

atacat și, în aceeași secundă, făcu un pas în lături, apoi, întorcându-se brusc, mâinile sale încleștară brațul celui ce sărise asupra lui. Auzi un geamăt de durere și zăngănitul unui obiect metalic care se rostogoli pe caldarâm. Vru să se aplece, dar își dădu seama că atacatorul are o putere neobișnuită. Cu o mișcare neașteptată, celălalt își eliberă brațul și încercă să lovească. Podaru pară lovitura cu antebrațul mâinii stângi și, la rându-i, trimise un pumn înainte, care nimeri în plin. Cunoștea forța loviturii și se așteptă ca omul din fața lui să se prăbușească. Dar nu se întâmplă așa. Cu aceiași pași de pisică, umbra pieri înghițită de întuneric. Încercă să vadă încotro fugise, dar îi fu cu neputință.

Bâjbâi cu mâinile pe jos, să caute ce i-a căzut celuilalt, și descoperi, la câtiva pași înaintea lui, un pistolet. Abia îl atinse însă cu vârfurile degetelor și își retrase îndată mâna. Scoase batista și apucă arma cu grijă, apoi o înveli și o vârî în buzunar.

Nu-și pierdu calmul. Totuși o întrebare începu să-l preocupe. Cine încercase, cine avusese vreun motiv cât de cât să-l lovească? Să fi fost un tâlhar care, profitând de ceasul târziu al nopții, voise să-l jefuiască? Greu de crezut.

Dușmani nu avea, și nici nu avusese vreodată. Înclină să creadă, până la urmă, că un oarecare „răzbunător nocturn” îl confundase. Cine știe? Poate era la mijloc o poveste de amor sau o răfuială personală.

Ajunse în dreptul halei fabricii. Prin ferestre răzbătea până în spatele casei de la numărul 4 o lumină vie, fluorescentă, care desena contururile geamurilor pe peretele înalt al imobilului vecin. Acolo, sus, oamenii încă munceau. Din când în când, siluete apăreau la ferestre.

Casa lui Adamache era învăluită în întuneric. „Ce-o fi cu bătrânul? se întrebă Podaru. Mâine după-amiază am să trec neapărat să-l văd”.

•

Când deschise ușa, îl izbi în față un curent de aer rece. La plecare închisese fereastra. Cum de era acum deschisă? În afară de el nimeni nu avea cheie.

Răsuci comutatorul. Lumina nu se aprinse. Bâjbâi prin întuneric, căutând să ajungă la veioză.

Becul de la lampa de noapte răspândi în cameră o lumină ștearsă.

Se apropie de geam și, uluit, constată că ferestrele fuseseră forțate. Cineva intrase la el în cameră. Descoperi urmele lăsate de un drug între rama ferestrei și toc. Cercetă cu atenție totul în jur, dar nu observă lipsa vreunui obiect. Deschise ușile șifonierului. Totul se afla la locul știut. Hainele, lenjeria, încălțămintea erau așezate în aceeași ordine desăvârșită.

Și totuși, ceva greu de explicat îi crea o senzație apăsătoare. Inima lui semnala un avertisment. Undeva, în raftul de sus al noptierei, păstra un carnețel cu scoarțe albastre în care avea câteva note luate la un curs de tehnică aviatică. Se repezi și deschise ușițele. Răscoli hârtiile pe care le avea acolo, unele scrisori, câteva încercări literare, dar nu dădu de carnețel. Constată că umblase cineva în sertare. Își amintea că acolo îl punea totdeauna. Nu transcria în el date secrete, pentru asta avea un caiet înseriat, ștampilat, pe care-l păstra în dulapul de metal din cancelaria companiei. Dar unde era oare carnețelul albastru? Nu izbuti să dea de el. Nu cumva, totuși, însemnase și vreo notă secretă în filele carnețelului? Întrebarea începu să-l chinuie.

Când se apropie de fereastră, călcă pe ceva tare. Se aplecă și descoperi jos, pe parchet, carnetul. Îl ridică febril și-l răsfoi cu repeziciune... Era întreg, nu-i lipsea nicio filă. Dar... cine-l scosese din raftul noptierei și-l aruncase jos, pe covor?

După o vreme, îl cuprinse și mai mult neliniștea: în încăpere se simțea un miros, foarte puțin sesizabil, care totuși părea a se răspândi încetul cu încetul. Florile, a căror apă n-o schimbase azi, erau de vină? Ridică vaza și, într-adevăr, simți emanând din ea un miros destul de puternic de data aceasta.

Dar nu, nu erau florile. Cotoarele lor intrate în putrefacție au cu totul alt iz: acru, amar. Când se pregăti să golească apa, își dădu seama că pe fundul vazei luneca un obiect. Descoperi o mică butelie metalică, asemănătoare celei de la autosifon. Simți îndată mirosul greoi, persistent.

Nu știu ce să mai creadă.

Ziua aceasta fusese pentru el cu totul neobișnuită. Telefonul neprevăzut, faptul că nu izbutise să-l găsească pe bătrân, atacul de pe stradă, fereastra deschisă, carnețelul albastru și acum... butelia aceasta care, fără îndoială, era încărcată cu un gaz otrăvitor.

Duse vaza cu totul afară, apoi se întoarse și formă numărul de telefon de la unitate. Ofițerul de serviciu îi răspunse în câteva secunde.

— Locotenentul Podaru… Raportez…

• ÎN CAMERA BĂTRÂNULUI

— Am crezut la început că este vorba de ceva care mă vizează personal. Sunt convins însă că m-am înșelat.

— Și eu am aceeași impresie, locotenent Podaru. În relatarea dumitale este ceva care mă face să cred că nu te-ai înșelat, trase concluzia comandantul unității. Spui că în ultima vreme bătrânul a devenit de o curiozitate suspectă. Vezi, faptul acesta oricui, ca și dumitale, i-ar da de gândit. În legătură cu incidentele, care ar fi putut avea urmări neplăcute pentru dumneata, nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne adresăm miliției.

Secretarul comitetului de partid al unității, maiorul Georgescu, care asistase și el la discuție, ridică receptorul telefonului și formă un număr.

La puține minute după aceasta, turismul comandantului îi transportă pe cei trei ofițeri la miliție. Acolo, Podaru avu prilejul să povestească încă o dată tot ce se petrecuse, străduindu-se să nu-i scape niciun amănunt. După ce sfârși de relatat, depuse pe masa din fața comandantului miliției raionale pistoletul învelit în batistă și mica butelie de gaz, care se descărcase. Ofițerul de miliție le privi o vreme în tăcere, apoi, înainte de a apăsa pe butonul soneriei, îi recomandă locotenentului:

— Deocamdată nu trebuie să vă schimbați cu nimic felul de a fi. Sper că nu vă temeți de eventualități…

— Bineînțeles că nu.

— Ar fi totuși mai prudent să purtați pistolet.

— Prudența nu strică, într-adevăr, interveni comandantul unității, cu un glas din care nu lipsea o anumită îngrijorare. Tinerii iau totul prea ușor câteodată. Chiar din dimineața aceasta vei purta pistoletul cu dumneata.

— Am înțeles, rosti cu voce scăzută Podaru.

•

Intrarea principală a fabricii, din halele căreia una răspundea în strada Z, nu era departe de stația autobuzului. Podaru nu dăduse niciodată atenție acestei întreprinderi, vreo tăbliță indicatoare nu exista, astfel că nu aflase încă ce fel de produse ies pe poarta înaltă, din fier forjat.

Când îi mai rămaseră de străbătut câteva zeci de metri până în dreptul fabricii, în minte îi reveni brusc chipul omului pe care-l văzuse odată la geamul cabinei din dreapta porții.

Da, fără îndoială, era sigur că nu se înșela. Cu o seară înainte, când intrase în curte, la numărul 4, chemat de acel apel telefonic, se izbise de omul acesta când să plece, dar nu-i trecuse prin minte că bărbatul cu înfățișare de loc atrăgătoare era una și aceeași persoană cu portarul fabricii. Se gândi să se ducă, sub un pretext oarecare, și să privească prin geamul cabinei, să-și întipărească mai bine în minte trăsăturile acestuia. Nu fu însă nevoie să se apropie de cabină, pentru că omul cu fața brăzdată de cicatrice tocmai deschidea porțile unui camion „Bucegi” cu prelată, încărcat din greu, se vede, după felul cum vibra motorul și după atenția cu care manevra șoferul. Ofițerului nu-i scăpă o privire furișată pe care i-o aruncă pe sub gene portarul, privire care i se păru mai degrabă o fulgerare de mânie. Cicatricele de pe chip se colorară deodată într-un vânăt bătând în negru.

•

Ca și ieri la această oră, sirena fabricii sună încetarea lucrului.

Ca și ieri, poate în virtutea unui reflex condiționat, ofițerul privi hala deasupra căreia era montată sirena, apoi ochii i se îndreptară, ca de obicei, spre nenumăratele cuiburi de rândunici îngrămădite sub brâul de beton al casei lui Adamache.

Nu văzu niciun lăstun înscriindu-se în zborul ondulat atât de cunoscut, nu auzi niciun ciripit, fapt care-l întristă. Pustiul din mica așezare a rândunicilor își trimise liniștea grea până în inima lui.

Încă un amănunt îl făcu să se oprească și să privească, îndelung, zidul: cărămida, care cu o zi înainte era dislocată, era acum așezată la fel ca celelalte, încât nu mai deosebeai nimic.

Trecând pe lângă casa de la numărul 4, remarcă o tăcere nefirească la ora aceasta și o nemișcare totală. Bătrânul nu era în curte. Întinse mâna spre butonul soneriei, dar înainte de a apăsa simți o atingere ușoară pe umăr. Tresări puternic și se întoarse brusc, gata să riposteze. Înapoia lui se afla... Emilia.

— Tu, Emilia?!! Aș putea să jur că nu ți-am auzit pașii. Parcă ai coborât din cer. Pe unde-ai venit?

Fata îl privi zâmbind. În ochii ei ofițerul descoperi și o ușoară umbră de melancolie.

— Am să-ți spun, cu condiția să-mi răspunzi la două întrebări: întâi, de ce n-ai venit aseară; al doilea, ce cauți pe strada asta și, dacă nu e prea mult, la cine te pregătești să suni?

Locotenentul ocoli răspunsurile adevărate:

— Te rog să mă scuzi, Emilia... Aseară am fost chemat la unitate... Tocmai mă îmbrăcam să plec spre cinema. Din nefericire, n-am avut cum să te anunț. Trebuie să știi că locuiesc chiar în casa de peste drum, iar acum voiam să sun la un bătrân tare cumsecade care mi-a promis niște cărți.

— Va să zică locuiești chiar pe strada Z...

— De ce te miră?

— Fiindcă stai la doi pași de locul unde muncesc eu.

— N-ai vrea să spui că lucrezi la...

— Ai ghicit. Chiar aici, la fabrică.

— Extraordinar... Eram atât de aproape de tine și nu știam unde să te găsesc. Spune-mi, ești supărată că aseară n-am putut veni?

— Mi-a trecut. Aseară însă... În sfârșit, nu este cazul să mai discutăm despre ce-a fost.

— Ți s-ar fi putut întâmpla și ție...

— Ai dreptate!

— Îți propun să ne vedem mâine seară. Ai ceva împotrivă?

— Nimic.

— La ce oră și în ce loc?

— Ora și locul rămân cele de aseară. De acord?

— De acord.

•

Către seară auzi pași precipitați pe stradă. Se duse la fereastră. Chiar atunci un automobil opri brusc și câțiva oameni pătrunseră la numărul 4. Îl recunoscu printre aceștia și pe comandantul raionului de miliție.

Se îmbrăcă la repezeală și trecu strada.

Un civil, care se afla îndărătul porții, îl opri.

— Caut pe tovarășul comandant. L-am văzut intrând.

— Cine sunteți?

— Locotenentul Podaru. Azi am fost la dânsul, la raion.

— Bine. Intrați!

Sui scările, câte trei trepte odată. Auzi pe cineva vorbind în camera din capătul coridorului.

Ușa era întredeschisă. Intră, plin de neliniște și nerăbdare să afle mai repede ce caută oamenii aceștia aici.

Altcineva poate ar fi dat înapoi în fața spectacolului care i se înfățișă ochilor. El avea nervii tari, știa să și-i struneească, să-și păstreze sângele rece în cele mai dificile împrejurări.

Bătrânul pensionar Paul Adamache atârna spânzurat de un cui din tavan. În jurul gâtului se zărea înnodat un cablu electric. Ochii îi ieșiseră din orbite, iar mâna invalidă, dreapta, cu palma strânsă, părea a arăta ceva în colțul camerei.

Locotenentul salută pe comandantul miliției raionale și se apropie cu pași înceți.

— Nu înțeleg ce l-a determinat s-o facă. Am impresia că numai o mare nenorocire, picată din senin. Altfel arăta a fi un om optimist, în ciuda infirmității.

— Întocmai, este de neînțeles. Dacă într-adevăr e vorba de o sinucidere...

— Ce vreți să spuneți? tresări ofițerul.

— Încă nu știm precis ce e la mijloc. S-ar putea să... Autopsia va confirma.

— Era un om deosebit...

Comandantul miliției lăsă pe ceilalți să fotografieze interiorul, poziția cadavrului și să încheie procesul verbal. Ieși pe coridor.

Podaru îl urmă imediat.

— Să mergem până jos! îl invită comandantul. Locatarii ne-ar putea relata lucruri interesante.

Ofițerul de miliție bătu la una din ușile de la parter. Ieși... portarul fabricii. Văzându-l pe locotenent, se încruntă ușor.

— Locuiți aici?

— Cine sunteți? se răsti omul, vădit enervat.

Comandantul miliției raionale, care era îmbrăcat civil, îi întinse legitimația.

— Da. Cu ce vă pot fi de folos?

— Cine ești dumneata? întrebă ofițerul.

— Mă numesc Donete și locuiesc aici de unsprezece ani. Soția mea făcea menaj domnului colonel Adamache.

— Dumneata ne-ai anunțat că bătrânul s-a sinucis?

— Da, eu.

— Soția dumitale...?

— Încă nu și-a venit în fire... Vă închipuiți, ea a descoperit totul. Nu știa ce e cu domnul colonel Adamache, de ce nu

coboară. Nici la masă, nici la aer. Avea câteodată obiceiul să se închidă în cameră. Totuși ea s-a dus și a bătut în ușă. N-a răspuns nimeni, bineînțeles. Când a deschis…

— N-a găsit în cameră nicio scrisoare, nimic deosebit?

— Absolut nimic. A coborât scările tremurând și mi-a spus.

— Ai urcat, după aceea, dumneata?

— Da.

— În cameră ai intrat?

— Firește. Ca să vă telefonez. Nu există niciun telefon public prin apropiere.

— N-ai observat ceva deosebit, care să-ți atragă atenția? Mă gândesc la vreo hârtie… sau la vreun obiect?

— Nu, n-am văzut nimic.

— Cine mai locuiește sus?

— Un… un tânăr. Tânăr, vorba vine. Cred că are peste patruzeci de ani. Nepotul bătrânului. S-a mutat de curând. Un om liniștit și de treabă. Cred că domnul Adamache s-a bucurat că n-o să mai fie singur. Mai ales că îi era și rudă. Acum e plecat în concediu la munte.

— Camera lui e încuiată?

— Cred că da.

— Vreți să mi-o arătați?

— Desigur.

Portarul îl conduse pe scări până în fața uneia dintre uși.

— Aici.

— Și în camera aceasta? se întoarse ofițerul de miliție brusc spre camera din mijloc.

— Aici își ținea domnul Adamache cărțile. E deschisă.

— Bine. Poți să pleci! Te-aș ruga, însă, să rămâi acasă. S-ar putea să mai am nevoie de dumneata.

Comandantul miliției privi îndelung interiorul, în care domnea o ordine desăvârșită. Pereții erau acoperiți cu rafturi pline de cărți. Pe cel din fund se afla o etajeră mai mică, iar deasupra ei un tablou reprezentând o mare înfuriată, cu creste albite de spumă, un vapor, iar undeva, la orizont, o dungă vânătă – țărmul. Deasupra mării, la mică înălțime, zbura un avion de o formă ciudată, în carlinga căruia se găsea pilotul. Podaru citi în colțul din dreapta al tabloului: *Blériot traversant la Manche*, *le 9 Juillet 1909*.

Ieși din cameră și se apropie din nou de ușa încuiată. Comandantul miliției făcu semn unuia dintre oamenii cu care venise. Acesta, după ce luă seama câteva clipe prin gaura cheii, căută într-o servietă pe care o purta cu el.

Ușa fu deschisă imediat.

Pentru că se lăsase întunericul, ofițerul aprinse lampa, îl surprinse aglomerarea de mobile, aerul închis, irespirabil din cauza stratului gros de praf care se așezase peste tot.

— S-ar părea că n-a locuit aici nimeni de ani de zile, observă ofițerul.

Pe una din noptiere, într-o scrumieră, se afla un capăt de țigară cu filtru, iar alături o cutie cu chibrituri. Le studie cu atenție. Se aplecă apoi și privi sub pat. Zări un obiect căruia nu-i putu desluși îndată conturul. Ocoli patul, întinse mâna și dădu de o cutie. O scoase la lumină, apucând-o cu batista. Era un toc de binoclu de un tip mai vechi. Descuie capsa și trase capacul. Cutia era căptușită cu catifea albastră.

Privi cu luare-aminte tocul binoclului. Un lucru îl izbi imediat: nu se zărea nici urmă de praf pe el. Se duse la telefon și formă numărul raionului de securitate.

•

Casa lui Adamache era continuu supravegheată, dar nimeni străin de ea nu se arătă prin apropiere, nimeni nu încercă măcar să sune la poartă.

Cadavrul bătrânului încă se mai afla la morgă, când se prezentară niște rude îndepărtate ale mortului, din Galați, să-l ridice. Preparativele privind transportul erau pe cale de a fi încheiate. Se dădură însă pe neașteptate dispoziții ca nimeni să nu ridice cadavrul.

La numai câteva minute după aceasta opri un automobil din care coborî maiorul Iovan, din securitate. Intră precipitat, și primul său gând fu să-i vadă pe cei ce se prezentară drept rudele mortului.

— Vă cer iertare, se adresă el femeii și bărbatului care așteptau oarecum intrigați. Nu vreau să-mi lămuriți decât un singur lucru: cum ați aflat de moartea rudei dumneavoastră?

Bărbatul, ridicând din umeri, dădu un răspuns evaziv:

— O telegramă… Nici măcar nu era semnată. Pesemne vreun vecin…

— O aveți cumva la dumneavoastră?

— Nu, n-am luat-o, răspunse cel întrebat. De unde să știu că aveți nevoie de ea…!?

— E la mine, uitați, interveni femeia, scoțând din poșetă telegrama pe care o întinse maiorului. Am prezentat-o la serviciu ca să pot fi învoită. A rămas la mine.

— Ne-o veți lăsa nouă pentru o vreme.

— Desigur, încuviință femeia. Numai… v-am ruga să ni se dea cât mai repede autorizația de înmormântare.

— Veți primi-o fără întârziere. Până atunci vă rog să așteptați aici! Mai avem ceva de discutat.

Ofițerul intră din nou în cabinetul medicului care făcuse autopsia.

— Doctore, mă interesează în mod deosebit ora la care a survenit moartea.

— Vă pot spune cu aproximație de câteva minute: în jurul orei 20:30, în urma unei înțepături profunde a bulbului vital cu un ac lung și subțire…

•

Un tânăr înalt, cu o statură atletică, intră în biroul dirigintelui oficiului poștal din centrul orașului. După ce se legitimă, îi întinse acestuia o telegramă.

— Aș vrea să stau de vorbă cu funcționara care a înregistrat această telegramă. Vă rog, însă, tovarășe diriginte, cât se poate de discret. Eventual, aduceți mai întâi aici recipisierul. Ne vom descurca noi…

Dirigintele, tăcut, îl privi pe deasupra ochelarilor și ieși din birou. Se reîntoarse îndată la fel de taciturn, cu registrul în care fusese consemnată primirea la oficiu a telegramei.

— Ce dată poartă?… Sau numărul? 1369?… Vă spun imediat cine era la ghișeu… Da, aici e semnătura Roxanei…

— Roxana, și mai cum se numește?

— Roxana Ștefănescu…

— Aș putea să-i vorbesc?

— Aș putea să știu și eu ce s-a întâmplat? Sunt șeful ei doar, rosti înciudat dirigintele.

— E o chestiune care ne depășește pe amândoi. Chemați-o, mai bine, pe dânsa!

— Îmi pare rău, dar a fost în tura de dimineață…

— Adresa ei?…

— Strada Olimp, 24. Vă rog, însă, notați că e bolnavă de inimă. Nu știu ce s-o fi întâmplat… o fi reclamat cineva ceva… Purtați-vă atent cu ea…

Tânărul ieși, după ce salută în grabă, și nu se opri până la adresa Roxanei Ștefănescu.

— Imposibil să vorbiți cu ea, îi spuse vecina de apartament. A avut o criză de inimă și au dus-o cu salvarea… A primit un telefon. În timp ce vorbea i s-a făcut rău…

• ATAC ÎN CER

— Era un om bun ca pâinea lui Dumnezeu. Nu, n-avea dușmani. Cine-ar fi putut să-l urască? Nimeni, numai prieteni buni îl înconjurau… Eu cred că boala i-a furat judecata…

— Dumneata, ca menajeră, ai pătruns de multe ori în camera lui. N-ai observat ce lucra? întrebă maiorul Iovan pe bătrână.

— Scria mereu. Umplea caiete după caiete. Dar ce scria… Dumnezeu știe!

— Unde păstra caietele?

— În sertarul mesei. N-ați dat de ele?

— Nu. Spune-mi, în seara când a venit ofițerul care locuiește în casa de peste drum, a mai intrat cineva în curte?

— Nimeni. Poarta era încuiată.

— Dar ofițerul venea des la bătrân?

— Aproape în fiecare zi.

— Intrau în casă?

— Nu. Discutau în curte. La umbră.

— N-ai auzit despre ce vorbeau?

— Nu-mi place să trag cu urechea.

— Totuși…

— Fără să vreau, acum câteva zile am auzit… Vorbeau despre avioanele astea super…

— Supersonice?

— Da, da… Bătrânul părea foarte supărat. Nu știu de ce. În ziua aceea nici n-au jucat șah.

— Altceva n-ai mai auzit?

— Nimic. De altfel, tânărul a plecat imediat. Iar bătrânul a urcat în cameră.

Maiorul Iovan stătu o clipă pe gânduri.

— În seara când a venit din nou ofițerul, n-ai mai văzut pe nimeni intrând sau ieșind din curte?

— Nu! De ce să nu spun adevărul? N-am văzut.

— Ești sigură? N-ar fi putut cineva să sară gardul în curte?

— Asta… n-aș putea să jur.

— Dar… soțul dumitale unde se afla la acea oră? Era încă la fabrică?

— Da. Sigur că da.

— La ce oră s-a schimbat în seara aceea? Adu-ți aminte precis!

— Ca de obicei… la 11 noaptea.

— Sigur?

— Da. La 11 noaptea s-a schimbat, domnule ofițer.

Maiorul salută cu o înclinare a capului și ieși. Bătrâna îl conduse până la poartă. Înainte de a pleca, îi spuse femeii:

— După ce se va întoarce de la munte nepotul bătrânului, să-i spuneți că-l rog să-mi dea de veste. După câte înțeleg, lui îi va rămâne casa moștenire.

— Lui, dacă nu s-o ivi altcineva… Cine știe!

•

În aceeași zi, Podaru veni acasă mai târziu ca altă dată. Menajera de peste drum mătura trotuarul.

O salută. Femeia îi făcu un semn discret. Locotenentul se apropie.

— N-am putut să vă spun nimic până acum, rosti ea privind cu precauție în jur. Am să vorbesc ceva cu dumneata!

— Cu mine?

— Da. Domnul Adamache m-a rugat…

— Vă ascult.

— Mi se pare că nu mă priviți cu prea multă încredere…

— Ce vă face să credeți?

— Știu eu? Puteți însă să vă încredeți în noi.

Podaru nu fu lămurit dintru început ce înseamnă acel „noi”.

— Ce aveți să-mi spuneți?

— Știți că domnul Adamache avea o simpatie deosebită pentru dumneavoastră?

— Pentru mine?

— E ușor de înțeles. De-ar fi numai faptul că vă chema la șah aproape în fiecare zi…

— Mă rog, și?…

— În câteva rânduri, când i-am dus mâncarea, a deschis vorba despre dumneavoastră…

— Anume?

— Nu știa din ce unitate militară faceți parte.

— Nu pricep ce l-ar fi putut interesa!

— Mi se pare că a trecut și dânsul prin regimentul de aviație în care faceți dumneavoastră serviciul. A fost chiar comandantul regimentului.

— A spus el asta?
— Da. A fost comandant… În urmă cu mulți ani…
— Nu înțeleg de ce nu mi-a vorbit niciodată de asta…
— Poate că… cine știe… într-un fel…
— Ce vreți să spuneți?
— Vreau să spun că poate asta l-a făcut să-mi încredințeze ceva deosebit… Un secret…
Locotenentul o privi uluit. Femeia se grăbi să-l lămurească:
— Am să vă dau niște caiete. Cu puțin timp înainte de a se întâmpla nenorocirea, domnul Adamache m-a chemat și mi-a spus: „Ține-le, și dacă eu nu voi mai fi în stare s-o fac, că nu mă simt bine cu sănătatea, să i le duci tânărului ofițer care locuiește în casa de peste drum. Să-i spui că aceasta a fost dorința mea!”
— Să mi le dați mie, deci?
— Da. Așa mi-a spus. Se schimbase de tot la față. Mi-a întins caietele învelite într-un jurnal. Le-am luat și le-am închis în scrin. Vi le aduc îndată!
Menajera reveni cu un pachet destul de voluminos.
— Numai… să nu mă dați cumva de gol! Să știți că ofițerul de la securitate m-a întrebat de caiete, dar eu nu i-am spus că sunt la mine. N-am vrut să i le dau altcuiva. Asta a fost dorința bietului bătrân. Am ținut să-i respect voia de pe urmă. Dumneavoastră n-aveți decât să faceți ce vreți cu ele.
— Mai întâi am să le citesc…
— Aș mai avea să vă spun ceva: să știți că ofițerul de la securitate m-a întrebat și de dumneavoastră…
— De mine? Când?
— Aseară.
— Și ce anume v-a întrebat?
— Dacă veneați des la domnul Adamache, ce discutați, dacă urcați sus…
— Și dumneavoastră?
— I-am spus adevărul. Dar despre cele ce discutați de unde să știu eu?
— Altcineva nu mai venea la domnul Adamache?
— Veneau zi de zi, seară de seară, foști colegi, toți oameni în vârstă…
— Și despre ei nu ți-a cerut să vorbești?
— Cum nu? Am spus tot ce știu.
— Foarte bine.

— Încă o dată vă rog… Nu mă dați de gol cu caietele.

— Nicio grijă! Nu va afla nimeni de ele…

•

Stabilise, împreună cu Emilia, să se întâlnească în seara aceea la ora opt și jumătate. Poate că ea ar fi vrut să meargă la cinematograf – îi plăceau mult filmele cu acțiuni palpitante – dar el ar fi preferat să iasă undeva, la marginea orașului, unde cerul capătă o nuanță de albastru marin și unde stelele par mai mari și mai strălucitoare decât deasupra orașului.

Ar fi fost tentat și să deschidă pachetul încredințat de menajera lui Adamache, dar pentru aceasta i se părea că va trebui să-și rezerve o după-amiază. Acolo, indiscutabil, se aflau lucruri de mare interes. Poate că nici n-ar fi trebuit să pătrundă el cel dintâi în lumea în care era sigur că aveau să-l introducă manuscrisele bătrânului.

Încuie pachetul în șifonier și – după ce stătu lungit cam o jumătate de ceas – se ridică să se bărbierească. Odată terminată această plicticoasă treabă, care-i lua zilnic mai bine de o jumătate de oră, se îmbrăcă și se pregăti să iasă în oraș.

Ca un făcut, sună telefonul. Oare Emilia era? Nu, recunoscu vocea ofițerului de serviciu. Acesta nu-i spuse decât un cuvânt, unul singur, dar care avu darul să-l transforme brusc pe Podaru.

Își dezbrăcă la repezeală hainele civile, îmbrăcă pe cele militare și ieși în fugă pe poartă. Abia când ajunse în capul străzii își aminti că, de fapt, nu-i telefonase Emiliei pentru a o ruga să nu se supere că din nou el nu va putea fi în seara aceea la întâlnire. Va înțelege fata și de data aceasta cât de complexă e uneori viața de militar? Da, era sigur, privațiunile, asperitățile acestei cariere le va percepe, dar frumusețile, multiplele-i atracții, de acestea nu avea ea cum să-și dea seama.

Chiar în seara aceea Podaru trăi momente de adâncă satisfacție acolo, în împărăția stelelor, în lumea norilor cu forme atât de fascinante, din care, într-o sutime de secundă, privirea scăpată de pe complicata aparatură de bord se înfruptă cu lăcomie.

Zbura la altitudine mare. Avea misiunea să intercepteze o țintă.

Privirile îi erau fixate neîntrerupt pe ecranul radiolocatorului de bord.

— Ținta înainte și puțin la stânga! auzi în căști vocea ofițerului navigator de la punctul de dirijare. Pilotul întoarse capul spre stânga, dar nu zări decât stelele plutind în spațiu ca-ntr-un lichid incolor, irizat de o lumină aproape bănuită, filtrată prin pânza norilor.

Iată că pe ecranul radiolocatorului apăru un impuls. Navigatorul transmise din nou poziția și… ținta apăru… Mări viteza. Mișcarea spontană a acelor vitezometrului îi creă o senzație de voluptate.

Avionul păru a fi căpătat deodată viteza și imaterialitatea fulgerului.

— Văzut ținta! Atac! raportă el.

— Bine, poți ataca!

— Degajez…

Îndeplinirea misiunii era ușor de dovedit. Foto-mitraliera avea să prezinte imaginea țintei. Pe avionul țintă zburase unul dintre cei mai buni prieteni ai lui, locotenentul major Soran, pilot clasa întâi, unul dintre zburătorii experimentați ai escadrilei.

Când se întâlniră jos, pe aerodrom, Soran îi strânse cu căldură mâna și-i zâmbi:

— Să știi că ai intrat la atac fără să te observ. Felicitările mele!

Fu un compliment deosebit pentru tânărul pilot de vânătoare.

•

Podaru abia aștepta să răsfoiască manuscrisele lui Adamache. Avea certitudinea că ele îi vor da cheia întâmplărilor din ultimele zile, că în curând, pornind pe un fir al Ariadnei, va ajunge la dezlegarea acestei ecuații. Totul i se părea adâncit în mister, de câtva timp încoace. Chiar și zborul pe care-l efectuase cu o seară în urmă, goana aceea uluitoare sub cerul bătut în ținte de aur o pusese la un moment dat pe seama unei înlănțuiri de întâmplări care-l preocupa intens.

Înainte de a deschide caietele, ținu totuși să-i anunțe maiorului Iovan că voluminoasele însemnări îi fuseseră înmânate. Acesta nu se opuse ca locotenentul să fie cel dintâi cititor al lor.

Desfăcu pachetul. Găsi opt caiete numerotate de la I la VIII, fiecare de câte o sută de file. Erau înnegrite cu un scris mărunt, citeț, ordonat.

În text întâlni unele schițe despre rostul cărora nu-și putu face nicio idee la început.

Întâia filă a primului caiet purta un cuvânt înainte:

> *„După o ezitare de mulți ani, m-am decis, în sfârșit, să imortalizez aici pentru urmași câteva evenimente din istoria aviației românești, una dintre cele mai prestigioase din lume. Decizia de a începe această lucrare am luat-o în ziua când, chemat de nostalgia plaiurilor natale, a venit în țară, după multe decenii, Traian Vuia. M-am întâlnit cu el, i-am expus planul meu și el mi-a reamintit nenumărate întâmplări memorabile, printre care și cea din luna martie a anului 1906 de pe câmpul de la Montesson, când eu însumi am luat parte la un epocal eveniment*: *desprinderea unui avion de la sol cu mijloace proprii de bord, pentru întâia dată în istorie. Aparatul era condus de regretatul, ilustrul om de știință, prietenul meu de neuitat, inginerul român Traian Vuia.*
>
> *În acea perioadă, și câțiva ani mai târziu, l-am întâlnit de mai multe ori pe alt mare precursor al aviației mondiale, inginerul român Henri Coandă, constructorul primului avion cu reacție. I-am cunoscut îndeaproape pe Aurel Vlaicu, pe Ion Paulat și pe mulți alți ași ai aviației din acea vreme, pe mulți dintre piloții celebri ai timpului, printre care și pe francezii Dollfus și Blériot.*
>
> *Eu însumi posed unul dintre primele carnete de pilot al aviației române...*”

Telefonul zbârnâi insistent și ofițerul fu nevoit să întrerupă lectura. Ridică receptorul.

— Tu ești, Mihai?

— Sărut mâna, Emilia. Nici nu îndrăznesc să mă scuz... Ce-ai să crezi, nu știu...

— Nu e nevoie să te scuzi. M-am gândit că trebuie să fi intervenit ceva neprevăzut. Sunt obișnuită. Și tata a fost militar. Mai mult, aviator... Și încă un aviator destul de... stimabil.

— Ești înțelegătoare. Îți mulțumesc. N-am avut vreme nici măcar să te anunț.

— Mi-am închipuit. Ce faci, nu mă conduci la autobuz?

— Cu multă plăcere! Abia acum pleci acasă?

— Da. Chiar în clipa aceasta. Să știi, nici eu nu sunt totdeauna sigură că nu pot lipsi de la o întâlnire.

— Ai dreptate… Într-un minut sunt în stradă.

— Bine. Te aștept!

Își îmbrăcă vestonul.

Emilia îl aștepta. Îi sărută vesel mâna, apoi, rezervat și politicos, trecu la un pas în urma ei din pricina trotuarului prea îngust. Ea coborî însă pe caldarâm și-l obligă și pe el să facă la fel. Îl prinse de braț și-l privi fugar, zâmbind.

— Pari cam obosit. Ai avut o zi grea?

— Mai degrabă o noapte dificilă…

— Nu-nțeleg.

— Moartea vecinului meu m-a tulburat. Era un om lucid, cult, îți făcea o plăcere deosebită să conversezi cu el.

— Apropo, spuse ea, cum merge ancheta? Ești la curent?

— Oarecum. Atât am aflat: că nu este vorba de o sinucidere.

Ea nu păru uimită.

— Asta o știam și eu.

— Cum așa?! întrebă el mirat.

— De la portarul fabricii. Locuiește chiar în casa bătrânului.

— A, portarul… Îl cunosc. Emilia, tocmai țineam să te-ntreb: ce anume produce fabrica voastră?

Ea avu un moment de ezitare.

— Este vorba de niște… de niște prototipuri… Comenzi speciale.

— A, da… Probabil… ceva secret.

— Exact. Tu, ca ofițer, înțelegi ca și mine ce-nseamnă un secret. Nu? Nu te supăra că nu-ți pot spune mai mult.

— Am înțeles, spuse Podaru zâmbind, și schimbă vorba.

Când să iasă de pe strada Z și să se îndrepte spre stația autobuzului, un grup de copii se precipită înspre ei, se produse o învălmășeală și câțiva căzură. Unii se ridicară râzând, alții scâncind a plâns.

Printre aceștia din urmă, unul plângea să ia strada foc.

Podaru se apropie de el să-l liniștească. Uimit, văzu atârnat de gâtul lui un binoclu. I-l luă și-l răsuci în mâini.

— S-ar zice că te interesează, râse Emilia.

— Evident. E un binoclu german, din primul război mondial. De unde-l ai, puștiule?

— L-am găsit aruncat colo, în tufele de liliac, spuse copilul ștergându-și lacrimile.

— Când l-ai găsit?

— Ieri, când jucam mingea.

— Hm! Nu e o jucărie pentru voi. Asta e o piesă de muzeu. Și uite, l-ați stricat, i-ați spart un ocular.

— Nu l-am spart noi, nene! Așa l-am găsit, spart.

— Va trebui să-l duc la muzeu. Acolo e locul lui, copii! mai spuse locotenentul.

— Chiar vrei să-l predai la muzeu? întrebă Emilia, privindu-l lung.

— Deocamdată nu.

Cercetă încă o dată ocularele. În gândul lui se înfiripă o idee. Îi mulțumi Emiliei cu glas tare că-l sunase la telefon. Altfel n-ar fi ajuns în posesia binoclului și, cine știe, poate la dezlegarea unei enigme.

• ÎNTÂLNIRE CU UMBRA

Arșița sufocantă de peste zi nu se risipise o dată cu căderea serii. Pătrunsese în zidurile casei, în acoperiș, în frunzișul pomilor. Deși geamul era deschis, Mihai Podaru simțea din ce în ce mai mult nevoie de aer. Niciun fir de răcoare nu adia din grădină. Dimpotrivă, un șuvoi înăbușitor, de aer supraîncălzit, se revărsa continuu în încăpere.

De când stinsese lampa, se răsucise de zeci de ori când pe o parte, când pe alta, dar nu fusese chip să adoarmă. Poate că la aceasta contribuiau și cele citite în primele două caiete ale bătrânului, o relatare emoționantă a acelor ani de pionierat ai aviației mondiale – și în special ai aripilor românești – când primii noștri constructori de avioane se luptau cu îndrăzneală să înfrângă nenumăratele piedici și lipsuri, să înalțe cel dintâi avion sub cerul Carpaților. Chipul bătrânului prinsese să-l obsedeze. Aceleași întrebări continue îl răscoleau: „Cine avusese motive să-l suprime? Ce era cu acest misterios nepot al lui Adamache, a cărui venire coincidea în chip straniu cu moartea bătrânului? Dispăruse cu adevărat de câteva zile sau…?”

Gândul îi alerga de la o noțiune la alta, de la un om la altul, stăruia asupra neobișnuitelor întâmplări din ultimele zile, încerca să facă o legătură între ele. Și deodată, sub fruntea lui se strecură o rază…

Se ridică într-un cot, apoi sări în picioare. „Cum de nu m-am gândit mai de mult la asta?” Începu să măsoare încăperea cu pași mari. În cele din urmă se opri la fereastră, dar, la îndemnul unei porniri de moment, se întoarse imediat și, în câteva secunde, se îmbrăcă. Îi telefonă Emiliei, care fu uimită că fusese sunată la o oră atât de târzie.

— Emilia, iartă-mă… A, nu dormeai… Nici eu… Căldura probabil… Sper să nu ți se pară ciudat… Voiam să te-ntreb: sala proiectanților voștri se află chiar înapoia ferestrelor înalte?… Ce m-a apucat?… Hai să zicem… Nu, simple deducții… Deci am avut dreptate… Am să-ți spun curând, acum nu-ți pot satisface curiozitatea. Noapte bună, Emilia, și mulțumiri!

Încercă să-i vorbească și maiorului Iovan. Telefonul acestuia era însă ocupat continuu.

Nu mai avu răbdare. Trebuia să se convingă cu ochii lui imediat.

Își strecură pistoletul în buzunar și ieși din casă precaut, să nu facă zgomot. Când să deschidă poarta, văzu o siluetă ascunzându-se pe trotuarul de peste drum, în umbra gardului. Rămase ca împietrit. Să fie unul din oamenii lăsați acolo de maiorul Iovan? Nu, ei n-ar fi vegheat chiar în fața casei.

Mai stătu câteva clipe la pândă. Omul din umbră, care era de o agilitate puțin obișnuită, trecu dintr-un singur salt peste gard, în curtea lui Adamache.

Podaru traversă și el numai un minut după aceea strada, și statura-i înaltă îl ajută să escaladeze la rându-i, tot atât de ușor, gardul. Stătu o vreme lipit de zidul casei, spre a-și obișnui ochii cu întunericul. Apoi se apropie de intrare.

Ușa de la scară era deschisă la perete. În sfârșit, acum avea să se convingă. Va trebui să pătrundă în camera de sus, de la mijloc, să vadă chiar acum, noaptea, dacă acolo, înapoia tabloului cu Blériot…

Începu să urce scările, silindu-se să nu facă nici cel mai mic zgomot. Întunericul era deplin.

Scoase pistoletul și îi trase siguranța. Se orientă pipăind cu vârful pantofului și cu mâna stângă, care-i era liberă. Auzi deodată o ușă scârțâind.

Zgomotele stridente răsunară în coridor și parcă i se înfipseră în creier. O umbră păru a dispare în cadrul ușii de la mijloc, unde se afla biblioteca lui Adamache.

Podaru încremeni. Așteptă câteva minute așa, împietrit, cu răsuflarea tăiată. Era conștient de faptul că imprudența sau lipsa de luciditate din aceste momente ar putea să-l coste viața. Cineva intrase în casă. Acel „cineva” se afla în apropiere, și nu era exclus ca individul să fie chiar asasinul bătrânului.

Simțurile îi erau mai încordate ca niciodată. Înțelegea că plutea în juru-i un pericol de moarte, dar ceva din adâncul ființei îl împingea înainte, spre umbra care pierise în camera de la mijloc.

Se îndreptă într-acolo. Pașii îi erau mici, măsurați parcă cu centimetrul. I-ar fi prins bine o lanternă acum. Poate că vizitatorul nocturn intrase în camera aceasta să șteargă cine știe ce urmă. L-ar fi putut surprinde tocmai când acesta s-ar fi așteptat mai puțin.

Deschise ușa cu grijă și se strecură înăuntru. Se trase imediat în stânga și se lipi de zid. Auzi o bufnitură. Era sigur că dacă nu s-ar fi dat la o parte, lovitura l-ar fi izbit în plin. Închise ușa și strigă:

— Să nu faci o mișcare! Clădirea e înconjurată, n-ai pe unde să scapi…

Nu-i răspunse nimeni. Se făcu auzit însă un clinchet și, îndată, un fascicul de lumină îl fixă în ochi. Răsună o voce ușor strangulată, batjocoritoare:

— Lasă arma jos, ofițerașule! Mi-ai încurcat destul drumul până acum!

Podaru simți o lovitură peste braț și pistoletul îi zbură cât colo.

— Aha, te-ai cumințit, vezi? Mâine te vor găsi gâtuit ca pe celălalt dobitoc… Dacă nu-ți vârai tu nasul, acum eram departe.

Locotenentul își impuse să fie calm. Va trebui să scape din mâinile acestui criminal periculos.

— Te-am bănuit mult prea târziu că tu l-ai ucis pe bătrân, zise el. Acum voiam să mă conving dacă ai șters într-adevăr toate urmele… Mă interesa să privesc ceva în spatele tabloului cu Blériot.

— Ai intuit, deci! Nu ești chiar atât de redus cum mi-am închipuit. Iată un motiv în plus să-ți iei catrafusele de pe lumea asta… Și chiar acum…

Omul din întuneric nu avu însă timp să-și pună planul criminal în aplicare. Brusc, becul din tavan se aprinse și, dinapoia ușii, dintr-o nișă, cineva se aruncă asupra lui.

Podaru înaintă și el, dar o voce, din spate, îl opri:

— Nu e nevoie să intervii! Șoarecele a căzut în cursă!

Era maiorul Iovan.

• DISCUȚIE ÎN DOI

Locotenentul Mihai Podaru sosise de câteva minute, când secretara îl anunță că maiorul Iovan îl așteaptă.

Acesta îl primi cu mâna întinsă, vesel, expansiv:

— S-ar spune că vă simțiți bine, tovarășe locotenent.

— Excelent, tovarășe maior!

— Luați loc!

Locotenentul depuse o servietă destul de voluminoasă pe măsuța de lângă birou.

— Ați adus caietele?

— Da, răspunse Podaru. Caietele care v-au condus pe un drum fals o vreme...

— Pe noi nu, zâmbi Iovan. Pe dumneavoastră, da.

— Recunosc. Dar numai până ieri m-au indus în eroare, când am descoperit acest obiect.

Îi întinse binoclul luat de la copii.

— Ei, drăcie! făcu admirativ maiorul. Înseamnă că acum știți totul. Cât l-am mai căutat! Unde l-ați găsit?

Podaru spuse prin ce întâmplare ajunsese în posesia binoclului.

— Totul s-a terminat mai repede decât ne așteptam noi și, mai ales, decât se aștepta ucigașul. Nu-i așa, tovarășe locotenent?

— Întocmai!

— Un lucru însă nu înțeleg: cum de ați venit azi-noapte în camera cu pricina?

— Ajunsesem la concluzia că numai acolo poate fi aflată adevărata soluție a problemei. Azi-noapte mi-au venit pe rând în minte trei elemente: cărămida dislocată, tocul binoclului, binoclul... Mai trebuia să mă conving că prin deschizătura din zid se poate privi în sala proiectanților de la fabrica de prototipuri. Nu mi-a fost prea greu să aflu aceasta. Prietena mea, Emilia, este ingineră chiar la această fabrică. Când am fost convins că ucigașul nu urmărea ceva în legătură cu averea bătrânului, sau alte chestiuni personale ale acestuia, am știut cu certitudine că individul care trecea drept „nepotul” lui Adamache nu e străin de crimă.

— Pare-se că era chiar nepotul lui. Un om fără căpătâi, un declasat foarte periculos, aflat în serviciul unei agenții străine de spionaj.

— Am fost sigur în acel moment că nu țintea altceva decât să intre în posesia unui lucru de mare interes pentru noi.

— Perfect logic.

— Odată instalat în apartamentul lui Adamache, a căutat mai întâi să câștige simpatia bătrânului, care nu-l prea avea totuși la inimă.

— Întocmai.

— Printr-o întâmplare, portarul fabricii locuia în casă. Deci spionului i s-a oferit încă o dată posibilitatea să încerce să afle unele date care-l priveau direct. Ucigașul a trecut la acțiune fără întârziere.

— Exact. Să știți însă că portarul e un om cinstit, ca și soția lui. Ne-au fost de mare ajutor, amândoi, în desfășurarea anchetei.

— Cum sala în care inginerii proiectanți își țin planșetele cu planurile prototipurilor se află chiar în spatele casei unde se instalase, a imaginat ceva destul de ingenios. Îi erau necesare copii după unele planuri. Pentru aceasta s-a înarmat cu un binoclu, după ce a reușit să disloce o cărămidă din zidul clădirii. Locul acesta era mascat, în interior, de tabloul cu Blériot. Prin deschizătură a descoperit, cu ajutorul binoclului, planșeta care-l interesa, apoi, probabil cu un aparat fotografic cu teleobiectiv, a putut obține și fotocopii…

— Felicitările mele! Chiar așa s-au petrecut lucrurile. Convingeți-vă singur!

Maiorul scoase din sertar câteva fotografii care reproduceau cu o surprinzătoare claritate detaliile unui plan.

— N-au ajuns în posesia lui, datorită bătrânului Adamache, care l-a surprins tocmai când încerca să ascundă aparatul. L-a subestimat pe infirm, a crezut că acesta n-o să afle tot ce pusese la cale. Adamache a pândit însă clipa când nepotul ieșise din cameră și a scos filmul din aparat. Știa că spionul o să-l caute cu disperare, că nu se va da în lături chiar să-l omoare pentru a obține filmul. Într-adevăr, lucrurile s-au petrecut așa cum își închipuise Adamache.

Spionul a căutat peste tot, apoi s-a dus la bătrân, l-a amenințat cu moartea, dar acesta nu i-a spus unde e filmul.

Profitând de faptul că rămăsese singur în cameră pentru câteva clipe, Adamache v-a chemat pe dumneavoastră.

— Deci aceasta este explicația! spuse Podaru gânditor.

— Voia să vă ceară ajutor. Era însă prea târziu. Nepotul pătrunde în cameră, întrerupe legătura telefonică și, fără a întâmpina prea mare rezistență din partea infirmului, îl omoară, înțepându-l în ceafă cu un ac lung. Apoi îl atârnă în ștreang. A căutat filmul și în camera lui Adamache, a răscolit totul, dar nu l-a găsit. Și aceasta pentru că filmul minuscul nu se afla ascuns altundeva, ci era chiar sub nasul lui, în palma bătrânului, strâns, ca un obiect de mare preț. Numai acolo nu-i dăduse în gând ucigașului să-l caute. Dacă v-amintiți, mâna celui mort avea o poziție ciudată, parcă arăta ceva în colțul camerei. Nepotul a crezut că va putea înscena o sinucidere. Singurătatea din casă i-a fost un aliat prețios.

— Am înțeles totul, afară de un lucru: ce căuta azi-noapte, de ce revenise la locul crimei?

— Filmul, bineînțeles… Sau poate o nouă tentativă de a fotografia planurile. De atunci, din seara când a comis crima, nu s-a reîntors decât aseară. Între timp, a încercat multe… A pătruns în camera dumitale, te-a atacat noaptea, a căutat s-o intimideze pe funcționara de la poștă… Iar noi n-am stat cu mâinile în sân… Trebuie să știți că, noapte de noapte, am vegheat în camera aceea unde ne-ai aflat. N-am pus oameni să supravegheze afară, ar fi fost o greșeală grosolană. Vă dați seama că nu ne-ar fi căzut atât de ușor în mână. Pe dumneavoastră avea toate motivele să vă suprime – de altfel a și încercat s-o facă – fiind singurul care i-ați fi putut distruge alibiul…

— Cum s-ar spune, orice pasare pe limba ei piere.

— Chiar așa. Uneori însă, pentru a ajunge la aceasta, trebuie să cheltuiești multă energie, timp, chiar fantezie… Și totuși un reproș tot am să vă fac. Ați acționat de unul singur, imprudent, mai ales în ultimul timp, și lucrurile ar fi putut lua o turnură tragică pentru dumneavoastră.

— A fost o pornire pe care n-am putut să mi-o înfrânez. Am vrut nu să-mi etalez veleitățile de investigator, ci să pătrund pe un drum propriu în acest labirint.

— Și ați reușit nu numai atât, ci să faceți destulă lumină.

O strângere prietenească de mână încheie discuția dintre cei doi ofițeri. Pe maiorul Iovan îl aștepta acum poate o nouă încleștare. Își promiseră să se revadă atunci când timpul le va îngădui. Lui Podaru îi rămaseră în minte trăsăturile maiorului, profilul energic, înclinarea cu nimic exteriorizată a acestuia de a dibui firele cele mai încâlcite și de a le descurca.

• EPILOG

Mergeau alături pe strada Z…

El păstra aceeași distanță respectuoasă, deși inima îl împingea să se apropie și mai mult de Emilia. Nu-i povestise niciun amănunt din ceea ce se întâmplase cu o seară înainte și nici măcar nu bănuia că ea știe tot, sau aproape tot.

În dimineața aceea chiar, directorul fabricii venise în sala proiectanților și le ținuse o lungă prelegere despre păstrarea secretului de stat. În discuția care avusese loc, numele lui Podaru revenise deseori, ceea ce o făcuse pe Emilia să se îmbujoreze ușor.

Ar fi vrut să-i împărtășească și lui ce simțise atunci, dar socoti că încă nu e momentul. Și pentru că ținea cu tot dinadinsul să grăbească venirea acestei clipe, se apropie și, cu mai mult curaj decât el, îl prinse cu tandrețe de braț.

Mihai o privi pe furiș. Inima lui zvâcni tumultuos. Printr-un simț ascuns, își dădu seama că și a ei și-a accelerat ritmul.

Începea să se însereze. Vorbi cel dintâi:

— Să mergem spre marginea orașului! Am să-ți arăt stelele. Chiar când le privești de jos, de pe pământ, poți să citești multe în scânteierea lor.